

2. Jeśli na pytanie 1 należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, efektem czego wymóg istnienia [ww.] więzi jest co do zasady właściwy do zapewnienia realizacji celu w postaci integracji, czy jest w takim przypadku możliwe, bez wchodzenia w kolizję z oceną przeprowadzaną w oparciu o kryterium ograniczenia i wymogiem proporcjonalności:
- i) stosowanie praktyki, zgodnie z którą, jeśli małżonek posiadający zezwolenie na pobyt w państwie członkowskim (osoba stanowiąca punkt odniesienia) przybył do Danii po raz pierwszy w wieku lat 12-13 lub później, to podczas dokonywania oceny istnienia [ww.] więzi łączącej osobę stanowiącą punkt odniesienia z krajem członkowskim znaczną wagę przywiązuje się do następujących [czynników]: czy ta osoba albo przez długi okres, około 12 lat, zamieszkiwała legalnie w kraju członkowskim albo przebywała i była w kraju członkowskim zatrudniona w sposób stały, co wiązało się ze znacznym stopniem kontaktu i komunikacji z kolegami oraz ewentualnymi klientami w języku państwa członkowskiego i trwało co do zasady nieprzerwanie przez okres co najmniej czterech lub pięciu lat albo [osoba ta] przebywała i pracowała w sposób stały ale bez znaczącego kontaktu i komunikacji w języku państwa członkowskiego co do zasady nieprzerwanie przez okres co najmniej siedmiu do ośmiu lat;
 - ii) stosowanie praktyki, zgodnie z którą przeciwko uznaniu, że spełniony został wymóg istnienia [ww.] więzi, przemawia fakt, że osoba stanowiąca odniesienia zachowuje istotną więź z krajem pochodzenia poprzez częste lub długoterminowe odwiedziny w tym kraju, podczas gdy krótkie pobyty wakacyjne lub edukacyjne nie przemawiają przeciwko wydaniu zezwolenia;
 - iii) stosowanie praktyki, zgodnie z którą przeciwko uznaniu, że spełniony został wymóg istnienia [ww.] więzi pary z państwem członkowskim, w znacznym stopniu przemawia fakt, iż po uprzednim rozwodzie doszło do powtórnego zawarcia małżeństwa?

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału z dnia 12 kwietnia 2016 r., EU:C:2016:247.

⁽²⁾ Wyrok Trybunału z dnia 10 lipca 2014 r., ECLI:EU:C:2014:2066.

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Grecka

(Sprawa C-91/18)

(2018/C 142/45)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Kyrasou i F. Tomat)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Grecka, poprzez wydanie i utrzymanie w mocy uregulowania, zgodnie z którym:

- i. tsipouro/tsikoudià (grecki wysokoprocentowy napój alkoholowy z winogron) produkowane przez „regularnych producentów alkoholu” jest objęte stawką podatku akcyzowego obniżoną o 50 % w stosunku do standardowej stawki krajowej, natomiast napoje alkoholowe przywożone z innych państw członkowskich są objęte standardową stawką podatku akcyzowego, uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 19 i 21 w związku z art. 23 ust. 2 dyrektywy 92/83/EWG ⁽¹⁾, a także z art. 110 TFUE;
- ii. tsipouro/tsikoudià produkowane przez producentów alkoholu „na dwa dni” jest objęte obniżoną dodatkowo stawką podatku akcyzowego, natomiast napoje alkoholowe przywożone z innych państw członkowskich są objęte standardową stawką podatku akcyzowego, uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 19 i 21 w związku z art. 23 ust. 2 dyrektywy 92/83/EWG i art. 3 ust. 1 dyrektywy 92/84/EWG ⁽²⁾, a także z art. 110 TFUE;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 24 września 2015 r. Komisja wysłała do władz greckich uzasadnioną opinię, zgodnie z którą Grecja, po pierwsze, poprzez objęcie tsipouro/tsikoudia produkowanego przez „regularnych producentów alkoholu” stawką podatku akcyzowego obniżoną o 50 % w stosunku do standardowej stawki krajowej, natomiast napojów alkoholowych przywożonych z innych państw członkowskich standardową stawką podatku akcyzowego, uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 19 i 21 w związku z art. 23 ust. 2 dyrektywy 92/83/EWG, także z art. 110 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), a po drugie, poprzez objęcie, na warunkach przewidzianych w prawie krajowym, tsipouro/tsikoudia produkowanego przez drobnych producentów alkoholu, zwanych „na dwa dni”, obniżoną dodatkowo stawką podatku akcyzowego, natomiast napojów alkoholowych importowanych z innych państw członkowskich standardową stawką podatku akcyzowego, uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 19 i 21 w związku z art. 23 ust. 2 dyrektywy 92/83/EWG i art. 3 ust. 1 dyrektywy 92/84/EWG, a także z art. 110 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Przepisy prawa Unii, które regulują harmonizację struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych nie przewidują stosowania obniżonej stawki podatku akcyzowego do tsipouro/tsikoudia. Ponadto nałożenie obniżonej dodatkowej stawki podatku akcyzowego na tsipouro/tsikoudia produkowane przez drobnych producentów alkoholu, zwanych „na dwa dni”, jest niedozwolone przez stosowne przepisy dyrektywy 92/83/EWG również w związku z odnośnymi przepisami dyrektywy 92/84/EWG. W konsekwencji odnośnie do takiego środka obowiązujące uregulowanie greckie narusza te dyrektywy. Jednocześnie narusza art. 110 akapit pierwszy TFUE, ponieważ nakłada bardziej uciążliwy podatek na importowane napoje alkoholowe podobne do tsipouro/tsikoudia, i narusza art. 110 akapit drugi TFUE, ponieważ pośrednio chroni tsipouro/tsikoudia w stosunku do innych napojów alkoholowych, które przeważnie są importowane z innych państw członkowskich i stanowią konkurencję dla tego produktu lokalnego.

⁽¹⁾ Dyrektywa 92/83/EWG Rady z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. 1992, L 316, s. 21, wyd. spec. w jęz. polskim: rozdz. 9, t. 1, s. 206).

⁽²⁾ Dyrektywa 92/84/EWG Rady z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia stawek podatku akcyzowego dla alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. 1992, L 316, s. 29, wyd. spec. w jęz. polskim: rozdz. 9, t. 1, s. 213).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Köln (Niemcy) w dniu 13 lutego 2018 r. – Klaus Manuel Maria Brisch

(Sprawa C-102/18)

(2018/C 142/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Klaus Manuel Maria Brisch

Pytanie prejudycjalne

Czy do złożenia wniosku o wydanie europejskiego poświadczenia spadkowego zgodnie z art. 65 ust. 2 rozporządzenia nr 650/2012 ⁽¹⁾ stosowanie formularza IV (Załącznik 4) przyjętego zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 81 ust. 2 rozporządzenia nr 650/2012 na podstawie art. 1 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia nr 650/2012 ⁽²⁾, jest bezwzględnie konieczne czy tylko fakultatywne?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego, Dz.U. 2012 L 201, s.107.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1329/2014 z dnia 9 grudnia 2014 r. ustanawiające formularze, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego, Dz.U. 2014 L 359, s.30.